

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' ורצ הונא כר' יוסי
כ"ל ותיבת לאמר נמחק:

מוסף רש"י

זה גירסא אב מתי. שבי
מער שבעה עין לאשמו
לחלוד מן הכסות הללו,
זה גירסא אב מתי, אז
המספיקת
גירסא מתי, זה
חולי זה שמע, וזאת
מאחר חולי, לא אמר
כדל. שמי שמספק
חולי זהו יכול לגרס
כחובות ב. זה גירסא אב
מתי, לחלוד אם אמות
זה אבא זה (דשבי) אב
(דף) זה גירסא מתי זה
לאחר גמר חולי דאיינו
מיתא (דש) זה
גירסא מתי זה אבא
לעס, לחלוד גמר גרסה
זה לאחר מתי וזו
לאחר מתי (דש), מתי
לאחר מתי זה ואינו
מיתא ליה
גט. מיתא מתי זה אב
מתי זה אב מתי
ולשמיטת נאנא זה למע
מתי זה, זה מתי זה
וחזר זה מתי זה
זה גירסא מתי, ולא
זה לאחר דלוי זה לאחר
מתי, דלוי דמתי זה
מגרס (קדושין ו) הלך
זה ספק מוגרסת
פשוט זה קולא דקדושין
מאחר צריכה זה משנים
(דשבי) אב, ואם
מת חוצא. שאלא
זה חוקקת זה אב
מתי. מתי זה אב
ואם זה גרסת מתי זה
אב זה בדרס דאין עליה
דלוי יוס (קדושין ו)
כר, יוס דאמר זמנו
של שטר מוכרי עליו.
זה פקד פקד זה טעני (קל).
היבטל כל נכסי שטר
מתי, גירסא מתי
לאחר מתי זה שמע
גופא מתי, שאל
למתי, ופירא מתי
מתי, אבא זה אב מתי
ללא לאחר מתי זה אב
לעס, מתי זה אב
זה עליו גטל חוב
מאחר מתי זה
גירסא מתי זה חוב, ר
גירסא מתי זה אב, למתי

ר' יוסי היא. הלכך ליכא למיחש
למיחש דלמא זימנין דאמר לשניס אמר
ויתתמו ואולי הני שלוחי וזיישי לכיסוס
דעת הדבעל אבל לר' יוסי ליכא למיחש
עמו: ואן ס"ד מורה ר' יוסי בצומה
אמר: הך חורבא גופא לר' יוסי
איחא: כולה ר' יוסי היא. ורישא
דאמר כתבו לאו דווקא דאפילו תנו
נמי פסול דקדמני סייפא עד שיאמר
לקופר ויכתוב ואורחא דתנא למיתני
ולאוסופי ונקט למילתיה בשלשון לא
מיעבידא הך אלף פסולא הא נמי פסיל
עבד שומר כו': פניא חוסיא דרב
אשי. דלאומר אמרו נמי פסיל רבי
יוסי: לאפוקי מדרב כהנא. דלאמר
לעיל (דף ע"א). חרש שיכול לדבר
מתוך הכתב כותבין ונותנין גט
לאשמו: ב"רנ"י אס מתי לא אמר
כלום. דמשמע לכשאמות ואין גט
לאחר מיתה: זה גיטך מחולי זה.
משמע מחולי זה ואין גיטך שמת
מתוך החולי ומאז שהיו הגט חל אלף
לאחר מיתה: מהיום ולאחר מיתה
גט ואינו גט. מספקא לן אי תנאה
הוי מהיום אס אמות וכיון שמת
נתקיים התנאי ונמאז שהוא גט משעת
נתינתו או חזרה הוי שחור בו ממאי
דאמר מהיום ואמר לאחר מיתה יחא
גט ואינו כלום. דבשלמא גבי מיתה
איכא למימר גופא מהיום ופירא
לאחר מיתה אבל הכא ליכא למימר
הכי ואי משום תנאה ה"ל למימר
מהיום אס מתי ובגמרא פריך מ"ש
מרישא: חוללא. שמה אינו גט: ולא
מסייבמא. שמה גט הוה והוירא לה
גרופת אחיו וקיימא עליה בזכרת
הואיל ולא החזירה: ג'ב' ודמי
כו' חוללא לאו נלאחר מיתה דני
דאילו בזמניהו ולאחר מיתה תני סייפא
גט ואינו גט: משמע כמעשיו. אס
יתקיים תנאי זה שאמות וכשמת הוה
גט למפרע אבל לא לאחר מיתה לא
משמע תנאה וספוקי מספקא לן:
וחוללא. כלומר אסורה להתייבס
דמספקא ליה אי הוה גט אי לא
ולקמיה מפרש ואולי: והא מסייפא.
גבי מהיום ולאחר מיתה תנא חוללא
וצרישא לא תנא מכלל דדוקא קמני:
מסני. דבעי מהיום: כרננן. דפליגי
עליה דרבי יוסי ביס נוחלין (ב"ב ק"ג).
דקא תני הכותב כל נכסיו לבנו זכר
שיכתוב מהיום ולאחר מיתה ואי לא
ה"ל תנאה לאחר מיתה וה"ג גט לאחר
מיתה הוה: א"כ הווא רר' יוסי דאמר
התא אינו זכר דקא קבד וזנו של שטר
מוכיח עליו דמהיום נתן לו את גוף
הקרקע והפירות יאכל הוא בחייו דאס
לא נתן לו הגוף מעשיו למה נכתב
וזמן בשטר המתנה: חילא נמי לא
ליבעי. דהא אמר אע"ג דלא כתב
מהיום כמאן דכתב מהיום דמי ומהיום
אס מתי תנן במתני' דכשר: ע"מא דר'
יוסי לא ידענא. דאמאי קאמר א"כ:

א. דאילו לר' מאיר איכא
פלוני וכתוב ופלוני ופלוני
דקופר ומחממי ליה בלא
הכי שהרי לא יכתוב קופר

ר' יוסי היא דאמר ^אמילי לא מימסרן לשליח ואי ס"ד מודה ר' יוסי באומר אמרו נפיק מינה חורבא דזימנן דאמר להו לשנים אמרו לסופר ויכתוב ולפלוגי ופלוגי ויחתמו ומשום כיסופא דסופר חישי ומחתמי ליה ובעל לא אמר הכי אלא מחוורתא רישא ר"מ וסיפא ר' יוסי רב אשי אמר כולה ר' יוסי היא ולא מיבעיא קאמר לא מבעיא היכא דלא אמר לנו אלא אפי' אמר תנו לא ולא מיבעיא היכא דלא אמר לבי תלתא לא ולא מיבעיא היכא דלא אמר אמרו אלא אפילו אמר אמרו נמי לא תניא כוותיה דרב אשי ^בכתב סופר לשמה וחתמו עדים לשמה אע"פ שכתבוהו וחתמוהו ונתנוהו לו ונתנו לה הרי הגט בטל עד שישמעו קולו שיאמר לסופר כתוב ולעדים חתמו ישמעו לאפוקי ממ"ד ^דמודה רבי יוסי באומר אמרו קולו לאפוקי ^המדרב כהנא אמר רב: **מתני'** ^וזה גיטיך אם מתי זה גיטיך מחולי זה זה גיטיך לאחר מיתה ^זלא אמר כלום ^חמהיום אם מתי מעכשיו אם מתי ית"ז גט ^טמהיום ולאחר מיתה גט ואינו גט ואם מת חולצת ולא מתייבמת ^יזה גיטיך מהיום אם מתי מחולי זה ועמד והלך בשוק וחלה ומת אומדין אותו אם מחמת חולי הראשון מת ה"ז גט ואם לאו אינו גט: **גמ'** אלמא אם מתי כלאחר מיתה דמי והדר תני מהיום אם מתי מעכשיו אם מתי אלמא אם מתי לאו כלאחר מיתה דמי אמר אביי אם מתי שתי לשונות משמע משמע כמעכשיו ומשמע כלאחר מיתה אמר לה מהיום כמאן דאמר לה מעכשיו דמי לא אמר לה מהיום כמאן דאמר לה לאחר מיתה דמי: זה גיטיך אם מתי לא אמר כלום: אמר רב הונא וחולצת והא לא אמר כלום קתני לא אמר כלום דאסירא לעלמא וליבם נמי אסירא והא מרסיפא חולצת מכלל דרישא יבומי נמי מיבמה מתני' כרבנן ורב הונא ^אדאמר כר' יוסי ^בדאמר זמנו של שטר מוכיח עליו אי רבי יוסי חליצה נמי לא תיבעי וכ"ת מספקא ליה לרב הונא אי הלכתא כר' יוסי או אין הלכה כר' יוסי ומי מספקא ליה ^גוהא רבה בר אבוא חלש עול לגביה רב הונא ורב נחמן א"ל רב הונא לר"נ בעי מיניה מרבה בר אבוא הלכה כרבי יוסי או אין הלכה א"ל טעמא דרבי יוסי לא ידענא הלכה איבעי מיניה א"ל את בעי מיניה הלכה וטעמיה דרבי יוסי אנא אמינא לך בעי מיניה א"ל הכי אמר רב הלכה כרבי יוסי לבתר דנפק א"ל היינו טעמא דרבי יוסי דקסבר יבמו של שטר מוכיח עליו אלא מספקא ליה

לא בעי למיחב ליה אלף לאחר מיתה
בשבת אמר לנו פלוני הוו עלי עדים
א תימא הכי זמן שנכתב בשטר בחנם
(קל.)

ומשום ביסופא דסופא חיישי ומחמתי ליות הוה מזי לשנוי
 כיון לאמר מר כשר ולא תעשה כו' ולאסוקי דממסיק
 בהתקבל (לפי סו.)^ק אלא לפי שכבר דקדק יי' ולא חש לחזור ולהאריך
 ומכאן יש להוכיח דפרק מי שאלחו סדרו אחר התקבל יי' :

למִיבִעִיָּה הֵיכָל דְּלָא אִמְרַי רַב
תְּלִיתָא ב'ו'. לֹא מִיבִעִיָּה קִמָּה
אֲמֵי אֲפִי לר"מ דְּקָאֻמֵּר לֹא מִיבִעִיָּה
כְּתוּב אֵלֶּה אֲפִי תֵּנוּ כִּיּוֹן דְּמִיִּירִי צַב'
יִבְדְּקִימָר אֲפִי תֵּרֵי הֵכָל לֹא מִיבִעִיָּה הֵיכָל
דְּלָא אִמְרַי לְבִי תִלְתּוֹת אֲשִׁעִי דְּקִאִי
לְרַבִּי יוֹסִי אֵין לְחוּשׁ דְּמִדְּקִדֵּק כָּל לֹא
מִיבִעִיָּה שִׁיכּוֹל לֹמֵר וְיֵשׁ סִפְרִים
דְּגִרְסֵי לֹא מִיבִעִיָּה הֵיכָל דְּלָא אִמְרַי

מוסף תוספות

א. הדרדור הזה פריך
ו' ינחשו דלמא אמר להו'
ז' חתומי חתומי כדחתם מוס'
ח. שבלא שום
ט. ציורו נכתב ונתחם. מוס'
י. אלא [א] אפי'
יא. אמר תנו, ואפי' אמר אמרו
יב. כאן צד הכשר עד
יג. שיאמר לסופר כתוב
יד. לעדים חתומי. מוס'
טו. הלא ש. ד. שמה בסוף
טז. היום אמר שיהא שו', וכבר
יז. מה, והו"ל ג' גושים פ"ט
יח. מיהת. הלא מ' גושים פ"ט
יט. אות' ג' נס' ק' המהומה.
כ. דכברי ר"ת ולומר
כא. מעשיו כדי שיהא
כב. שמוגום בדבר. מדרש.

פסקי רי"ד

[illegible]

מיתה לא אמר כלום. אבל קונה משעה שמסרו בידה אם מתי דמי וקונה למפרע כך מספיקא חולצת דלמא מהיום ולאחר מיתה והיא א בעינן מהיום אי לא בעא מן (פה:) אמרינן מן יומא

מלמא מנו: **רַתְנָא** בוותיה דרב
אשי. לכאורה משמע דלא מייטי מינה
רביה אלא דלא מודה ר' יוסי בצאמר
אמרו אבל הרב רבי אלחנן פירש
בשם ר' ינחם דמוכח מינה דלא
מייבצי קאמר דמסני רב אשי דודאי
אי הוי מני נכחו גט נלאשק כו' הוה
דייקני הא אמר תנו נותנין כדדייק
אמתני' והוי רישא ר"מ אבל השתא
נקט כחזק הסופר לשמה דמשמע^א הא
אם אמר לשום אדם מהני והא לימא
דאפילו לר"מ לא מהני אלא ודאי לא
מייבצי קאמר לא מייבצי אלא אמר
כתבו אלא אפי' אמר כתבו ולא
מייבצי דלא אמר תנו כו'^א כדדייק
אמתני': **קולו** לאפוקי מדרב
בהנא ב'. וא"ת ואמאי נקט מדרב
כהנא ממתני' (סו): נמי אחיז לאפוקי
דמכשרה דהרכנת הראש בלא קול
ו"ל דמסתברא דהרכנת דמתני' מהני
כמו קול כיון דקיס לן שממלחא לא
צעינן שמיעת הקול כמו תן גט
זה לאשתי אם היה זכות לה לא היה
יכול לחזור בו ואע"פ שהיא אינה
אומרת כלום כיון שהיא מתרצה
בלא שמיעת קולה הוי שולחה וצברי'^א
דנקט עד שישמעו קולו לא שנה
אלא למטעמי חשד דרב כהנא
דמסתבר למטעמי:

מִדְּהֵיּוֹם אִם מִתִּי מַעֲבִשְׂוֹ אִם מִתִּי
הָרִי זֶה גַּם. כִּתְּבֵה ר"ת
מֵהַיּוֹם אִם מִתִּי אִם מִתִּי כִּי בְּיוֹם לֹא
דַּעַנָּה מִה אֲדוֹן בְּה' וְלִרְצוֹנוֹ אֲלַחֵן
נִרְאָה לְמַהֲיוֹם אִם כִּמוֹ מַעֲבִשְׂוֹ וְדַעַתִּי
שִׁיחָא גַּם לֹאֲלֹתֵר דַּסְמַתְמַתִּי לִלְכָּךְ
נִוְתָן גַּם שִׁירָא לְמוֹת וְכִי אֵין לִי לֹאֲלֹתֵר
שִׁמָּא יִמּוֹת בּוֹ בְּיוֹם אֲלֹא וְדֹאִי לֹאֲלֹתֵר
קֹאמֵר שִׁיחָא גַּם וּמַכְלִי מִקּוֹס כְּנוֹן
לְהַמְחִיר¹: **הָכִי אִמֵּר רַב הַצִּבָּה**
כְּרַבִּי יוֹסִי. וְהֵאָּה לְאַמְרִינִי בִּפְרָק
בְּתַר² (לִקְחֵן פֶּה): הִתְקַן רַב צִיטָא
כִּי יוֹמָא דֵּן וְלִנְטֵלֵס לְאַפְּוִקִי מִדְּרִיבִּי
יוֹסִי אֵין אִם אֲלֹא לְשׁוּפְרָא צַעֲלֵמָא
דֵּהֵא כְּרַבִּי יוֹסִי ס"ל כְּדֹאמֵר הֵכָּא
וְאִיתֵּי דְּגֵרִיס לְקַמֵּן רַבָּא לִפִּי זֶה רִנְיָךְ
לְיוֹמָא נָמִי לְשׁוּפְרָא דְּשִׁטְרָא תְּקוּן דֵּהֵא
אִמֵּר בְּסֻמוּךְ לְרִבְרָא פְּשִׁיטָא לִיָּה
דֵּהֲלֵכָה כְּרַבִּי יוֹסִי אֲפִילוּ צַעֲלֵ פֶה
וְכִן פִּירֵשׁ בְּקוֹנְטֵרֵס לְקַמֵּן (י'): ^{אֵין}

די מחול וזרי מת ולא עמד וכין דאינו קונה אלא לא
הי' זה גט דכין דאמר מהיזם או מעכשיו למפרע ה
אחר מיתה מספק לן אי תנאה הוי ובאילו אמר מהיו
חזר ואמר שלא יא' יגא נט אלא לאחר מיתה ואינו כלום
למא תנאה הוי והוי גיטא אלא דמי למתנה דכתב ה
רובו הלכה כן יסי' דאמר זמנו לשט שטר מוכרז עליו
הודו לו כל סיעתו אלמא אין הלכה כמותו ובפרשין

הכי משמע אם מתי מחולי או לא אם
אם אמר מהיום אם מתי או מעכשיו אם
רצין זה גט לאחר מיתה וכשאמר מהיום
אי חזרה הוי שתחילה אמר מהיום ואח
חזרה הוי ולא הוי גיטא ואינה מתיבמ
ן ורובא א"ל רב הונא לרב נחמן בעי מינ
יוסי דאמר זמנו של שטר מוכיח עליו

קיימת דהתם אמרינן גופא מהיום ופירא לאחר מיתה אבל הכא ליכא למימר הכי: רבה בר אבוא חלש עייל לגביה רב הונא ורב נ מיניה א"ל הכי אמר רב הלכה כר' יוסי ולית הלכתא כר' יוסי מדאמר' לקמן בפרקין (עו:) ורבותינו התיירו לינשא וסברי לה